

Vooraf

In dit verhaal overkomt de hoofdpersonen veel vreugde en verdriet. Het leven is af en toe prachtig. Af en toe is het zwaar! Het is afscheid nemen van het oude. Maar dat het leven ook vol nieuwe dingen mooi en uitdagend is? Het gaat door het hele verhaal.

Na een lange periode zonder zielenpijn besluiten Jaap en Wilma tot de lang gekoesterde wens om een wereldreis te maken met de zeilboot Helene. Onderweg naar het Caraïbisch gebied gebeuren er rare dingen. De elektronische kaart doet het niet meer. Er komt geen informatie binnen.

De onzekerheid duurt tot ze via de marifoon contact maken met een andere boot. Bij aankomst in het Caraïbisch gebied begrijpen ze dat de wereld voorgoed en drastisch is veranderd.

Toch weten ze geboden kansen te grijpen. Met nieuwe energie vervolgen ze een reis vol spannende avonturen. Op elkaar aangewezen gaan ze nog meer van elkaar houden. Ze leren nog beter op elkaar te bouwen. Ze ontmoeten bijzondere mensen.

Op de wateren rond Australië spelen ze een ongewilde rol in de wereld van de politiek.

Ze weten die rol te benutten in het voordeel van de nieuwe wereld. Door het andere denken blijft het leven af en toe zwaar. Maar nog vaker is het samen mooi en altijd vol liefde.

In ieder geval blijft de tweekoppige bemanning vol ideeën en wordt het leven nooit saai.

Alhoewel dit boek een deel van een reeks is, denk ik dat het verhaal mensen zal boeien en inspireren zonder andere delen te kennen.

Dit boek is een verhaal van mensen die het leven nemen zoals het komt.

Hopelijk geniet u, als lezer, net zo zielsveel van het verhaal als de hoofdpersonen.

Vier iedere dag!

Petrojan

Het vertrek

Bij een temperatuur van vijftien graden en een matige wind uit het zuidwesten meren we met koude handen af aan de steiger naast het restaurant Kop van de Haven. De woordenwisseling met de visser van de voor ons liggende trailer gaat over het hier al dan niet mogen afmeren. Na mijn chagrijnige uitleg dat we met een paar uur weer weg zijn, gaat hij overstag.

Na het gedoe met de lompe visser mopper ik in het restaurant: 'Als de wind wat meer westelijk was geweest, hadden we recht naar het zuiden kunnen zeilen.'

Wilma weet dat ik gewoon wat geïrriteerd ben door die eigenzinnige visser. Eerst komen Maarten en Silvie met Kevin. Ze hangen hun jassen aan de kapstok en willen graag koffie met appelgebak. Ruben, Inge en Jasmijn lijkt dat even later ook wel wat.

Nog voor de ober terug is, vertelt Maarten: 'Wij herinnerden ons onderweg dat je vertrek naar Santiago de Compostella ook op Hemelvaartsdag was.'

Silvie lacht: 'Is daarover nagedacht?'

Een beetje overrompeld is mijn antwoord: 'Nee, daar is niet over nagedacht. Maar wat goed dat je dat onthouden hebt.'

Silvie haalt haar schouders op en vraagt: 'Maar weet je nog wanneer dat was?'

Nu is het mijn beurt om mijn schouders op te halen. 'Nee, echt geen idee.'

Maarten zegt: 'Precies 26 jaar geleden.' Iedereen is verbaasd.

De ober zet de bestelling op tafel. Ik denk, peinzend naar onze Helene kijkend die geduldig voor de vissersboot ligt te deinen: dat is echt lang geleden! Kevin en Jasmijn zijn dus meegekomen. Vier weken voor hun vertrek naar Australië zijn ze meegekomen om opa en Wilma uit te zwaaien. De andere kleinkinderen hebben met hun partners andere bezigheden. Dat ze gisteren belden om ons nog een keer een behouden vaart toe te wensen, vonden we bijzonder. We waren op dat moment bij Wilma's zussen, nadat we de laatste spullen naar de opslag hadden gebracht. Na het afscheid bracht de handelaar die de auto kocht ons naar Lelystad.

Omdat ik er met mijn gedachten niet bij ben, hoor ik geschrokken Inge vertellen dat de reis naar Australië en Nieuw-Zeeland weer is veranderd. 'We gaan nu eerst een week naar Bert en Kate in Mapleton.' Daarna gaan ze de campers ophalen in Brisbane. Als altijd wat bescheiden vult Kevin aan: 'En dan rijden we via Sydney en Melbourne naar Adelaide.'

En alsof hij een geheim onthult: 'Het is ruim drieduizend kilometer.' Zijn triomfantelijke koppie ziende, gaan Wilma en ik niet verklappen dat we het al van Bert hoorden. Net zomin laten we de uitzwaaiers weten dat we hoor-

den dat ze na die trip naar Nieuw-Zeeland vliegen waar drie campers klaar staan om het gezelschap vanuit Auckland het Noordereiland te laten verkennen. Kan hij mijn gedachten lezen? Hij verrast mij wel: 'En drie weken later vliegen we van Dunedin naar Brisbane en zijn we nog een week bij oom Bert.'

Dat ik het alles bij elkaar flink doorrijden vind, houd ik voor me. Hier bij elkaar weet ik niet zo goed wat ik wel of niet moet zeggen.

Ik weet dat Wilma ook niet houdt van afscheid nemen. Ik heb de indruk dat we daarom zo gelaten zitten te luisteren naar mensen die zich ook op een reis verheugen. Wilma en ik kijken elkaar even aan. Ze voelt het goed aan en gaat afrekenen.

Ik begin met iedereen gedag te kussen en vaarwel te zeggen. Tijdens dat geknuffel overvalt me het gevoel dat vanaf nu alles anders zal zijn. Dat vreemde is er nog steeds als de kleinkinderen de trossen losgooien. Terwijl we langzaam van de steiger en van de familie wegvaren, lopen zes lieve mensen zwaaiend met de Helene mee tot het einde van de steiger. Wij stoppen met zwaaien als de veerboot tussen ons en de familie schuift. Nee, we durven niet achterom te kijken.

Stil met onze verwarde gedachtes houden we de stuurboordwal van het Zuiderkanaal aan. Het is opletten. Er komen twee schepen van zee. Snel herkennen we ze als een ferry en een bulkcarrier. Achter ons komt een containerschip uit de sluis.

Ik zeg vanuit het niets: 'Het kan makkelijk.' Wilma kijkt mij aan alsof ik haar vraag een raadsel op te lossen. In stilte steken we de vaarweg haaks over en varen we langs het Forteiland naar de jachthaven. Daar verleg ik de koers weer naar de stuurboordwal. We varen langs de Buitenhaven. Hier verleg ik onze koers zodat we ten zuiden van de boei uitkomen. Vandaar koersen we langs de West-Inner en de IJgeul naar het ankergebied.

Na het oversteken van de snelweg voor schepen rollen we de zeilen uit. De wind heeft nog steeds een matige windkracht vier. Na het instellen van de stuurautomaat zeilen we iets zuidelijker dan west in de richting van Engeland.

De volgende uren loopt een mooie deining onder de boot door. De regenbui plaagt alleen even als ik in de kuip de schoten wat aantrek, omdat we wat hoger aan de wind willen zeilen. Wilma zet tegen twaalfen een bakkie. Ik smeer de bammetjes en beleg ze met worst en kaas. Als ik de AIS aanzet horen we de piep van één schip. Ik wijs: 'Dat is dat containerschip.'

Wilma kijkt op het scherm van de plotter en ziet het eenzame stipje.

Na het eten is ze in de kajuit beneden aan het afwassen. Ik geniet in de kajuit boven van de luxe om droog rond te kunnen kijken. Na het opruimen voelt Wilma ook dat de wind wat in kracht toeneemt. We besluiten de tweede fok weg te rollen.